

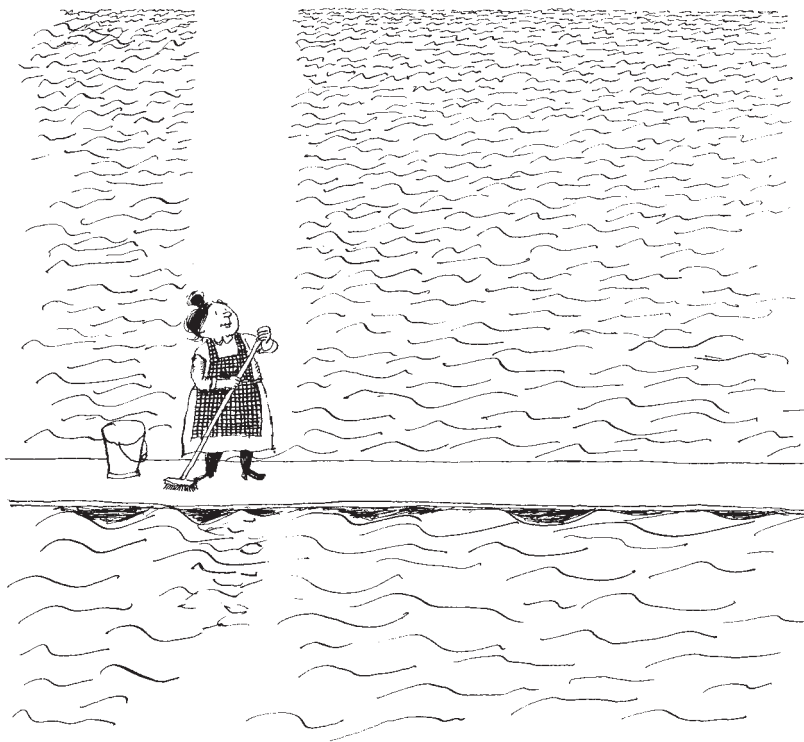
ERICH KÄSTNER
35. máj

Trier

Vydavateľstvo
Spolku slovenských spisovateľov

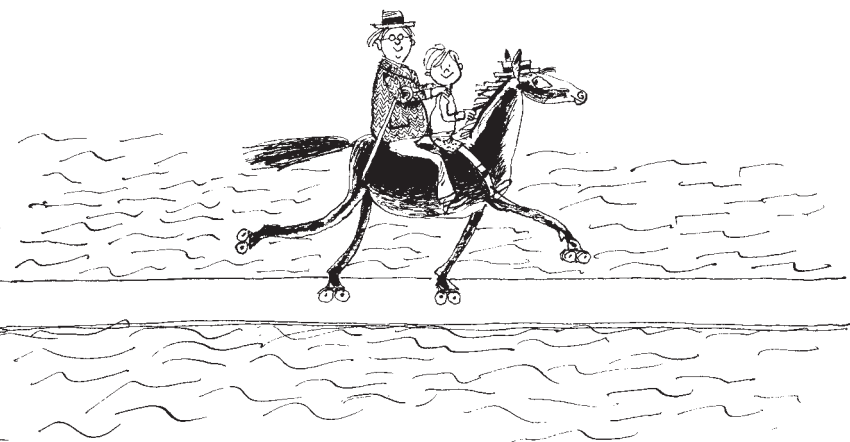

Erich Kästner

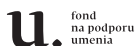
35. máj

alebo
Konrád cvála do Oceánie

Text by Erich Kästner, illustrations by Horst Lemke
Copyright © Atrium Verlag AG, Zürich 1935
Translation © 2016 by Iva Vranská Rojková

Slovak Edition © 2016 by Vydavateľstvo Spolku slovenských spisovateľov,
spol. s r.o., Bratislava
e-mail: vsss@stonline.sk; <http://www.vsss.sk>

Realizované s pomocou Fondu na podporu umenia

Erich Kästner: 35. máj alebo Konrád cvála do Oceánie
Z nemeckého originálu Erich Kästner: Der 35. Mai oder Konrad reitet in die Südsee,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Atrium Verlag AG, Zürich 1935
preložila Iva Vranská Rojková
Ilustroval Horst Lemke
Zodpovedná redaktorka Natália Petranská Rolková (profitexty.sk)
Obálku s použitím ilustrácie Horsta Lemkeho navrhla Jana Satková
Sadzba Jana Satková
Tlač P+M Turany
Prvé vydanie
Printed in Slovakia

ISBN 978-80-8061-940-4

Obsah

Stalo sa to 35. mája	7
Vstup voľný! Deti za polovicu!	25
Hannibal na to kýchne	51
Prevrátený svet ešte nie je najprevrátenejší	67
Pozor, vysoké napätie!	85
Stretnutie s Petržlenkou	103
Strýko číta, čo zažil	133

Stalo sa to 35. mája

Stalo sa to 35. mája. Preto niet divu, že sa strýko Pinč ničomu nečudoval. Ak by sa mu to, čo sa mu dnes malo prihodiť, stalo čo i len o týždeň skôr, určite by si myslel, že zemeguli alebo jemu v makovici preskakujú dve až tri kolieska! No 35. mája musí človek rátať s každou krajinosťou.

Navyše bol štvrtok. Strýko Pinč vyzdvihol svojho synovca Konráda zo školy, a teraz sa obaja hnali Koliskovou ulicou. Konrád vyzeral ustarostene. Strýko sa tak tešil na obed, že si to vôbec nevšimol.

Než to však rozpoviem ďalej, najprv vám musím podať jedno vysvetlenie z rodinnej histórie. Takže: strýko Pinč bol bratom Konrádovho otca. A pretože sa strýko zatiaľ neoženil a býval celkom sám, smel každý štvrtok vyzdvihnúť svojho synovca zo školy. Potom sa spoločne naobedovali, porozprávali sa a vypili si kávu, a až večer chlapca došikoval rodičom.

Tieto štvrtky boli do popuku. Strýko Pinč totiž nemal manželku, ktorá by mohla navariť obed! A nemal ani nič, čo by pripomínalo slúžku. Preto s Konrádom vo štvrtky jedli samé somariny. Niekedy dusenú šunku so šľahačkou alebo slané praclíky s brusnicami. Prípadne čerešňovú bublaninu s anglickou horčicou. Anglickú horčicu mali radšej než nemeckú, lebo anglická je mimoriadne ostrá a štípe, akoby mala žihadlá.

A keď im potom prišlo poriadne zle, vykúkali z okna a tak sa rehúňali, že si susedia mysleli, že lekárnikovi Pinčovi i jeho synovcovi, žiaľ, asi preskočilo.

Takže: hnali sa teda dolu Koliskovou ulicou a strýko sa akurát vyzvedal: „Čo je to dnes s tebou?“ Vtedy ho ktosi pošklbal za žaket. A keď sa obaja otočili, stál pred nimi veľký čierny kôň a úctivo sa spýtal:

„Nemáte náhodou pri sebe kúsok cukru?“

Konrád so strýkom zavrteli hlavami.

„Potom mi prepáčte, že som vás vyrušil,“ ospravedlnil sa veľký čierny kôň, narovnal si svoj slamený klobúk a hodlal odísť.

Strýko Pinč siahol do vrečka a spýtal sa: „Smiem vám poslúžiť cigaretou?“

„Nie, ďakujem,“ smutne odvetil kôň, „som nefajčiar.“ Obradne sa uklonil, odklusal nadol Albertovým námestím a s vyplazeným jazykom ostal stáť pred obchodíkom s delikatesami.

„Mali sme toho koňa pozvať na obed,“ skonštatoval strýko. „Iste je hladný.“

Potom pozrel úkosom na synovca a spýtal sa:

„Konrád, čo ti vrta v hlave? Veď ma vôbec nepočúvaš!“

„Ach, mám na krku sloh o Oceánii.“

„O Oceánii?“ zvolal strýko. „To je ale neprijemné.“

„Je to príšerné,“ vystupňoval charakter situácie Konrád. „Všetci, čo vieme dobre počítať, sme si zlizli Oceániu. Pretože vraj nemáme žiadnu fantáziu! Ostatní dostali opis stavby štvorposchodového domu! Jasnačka, že také dačo je oproti Oceánii hračka. Tak, to mám zato, že mi ide matematika.“

„Síce ti chýba fantázia, môj milý,“ prízvukoval strýko, „ale máš mňa za strýka, a to je na tom skvelé. Dodáme tvojmu pánu učiteľovi Oceániu ako vyšitú.“

Potom stúpал jednou nohou po vozovke, druhú nechal na chodníku, a takto krivkal popri synovcovi. Konrád bol tiež len človek. Už mal dušu na mieste.

A keď krivkajúci strýko pozdravil okoloidúceho a, ledva ho minuli, zahlásil: „Dočerta, veď to bol môj exekútor,“ chlapec sa musel tak chichotať, akoby ho štekli.

Keď prišli k strýkovi, ihneď sa posadili k stolu. Mali slaninový posúch a o chvíľu neskôr trocha vlašského šalátu s malinovým sirupom.

„Starí Spartania bez mihnutia oka zjedli dokonca aj polievku z krvi,“ zahlásil strýko. „Ako ti to chutí, kamoško?“

„Odporne skvelo,“ odvetil Konrád.

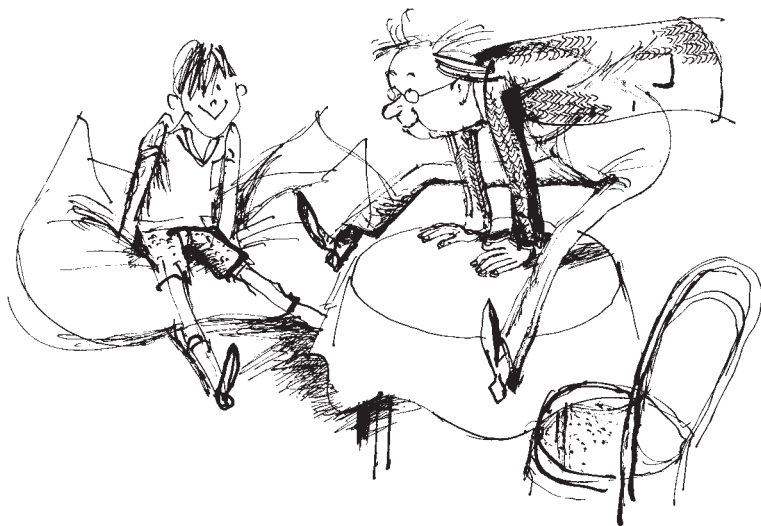
„Ech, treba sa zoceliť,“ podotkol strýko. „Ako vojaci sme dostávali slíže so sledom, a ako študenti ryžu varenú v sacharíne. Kto vie, čo vám bude po chuti, keď vyrastiete. Preto jedz, chlapče, kým tvoj žalúdok nenadobudne hrošiu kožu!“ A s týmito slovami mu nalial na vlašský šalát ďalšiu lyžicu malinového sirupu.

Po jedle najprv dobrú štvrt' hodinu pozerali z okna a čakali, že im príde zle. Ale nič z toho nebolo. A potom cvičili. Strýko vytransportoval synovca na veľkú knižnicu a Konrád spravil hore stojku.

„Moment,“ oslovil ho Pinč, „ostaň tam chvíľu stáť naopak.“

Zašiel do spálne, doniesol svoju páperovú perinu a položil ju pred knižnicu. Potom zavelil: „Hopla!“ a Konrád zoskočil zo skrine do drepu na perinu, čo ležala na zemi.

„Vynikajúco!“ zvolal strýko, dal si malý rozbeh a zasvištal v roznožke ponad stôl na dĺžku. Bezprostredne potom začuli pod sebou tupý úder a vzápätí veľké rinčanie. Strýko znepokoj-

ne skonštatoval: „To bol luster susedov Mlynických.“ Pár minút počkali, ale nikto nezabúchal, ani u nich nezazvonil.

„Mlynickí zrejme nie sú doma,“ usúdil Konrád.

Potom sa zvonček predsa len ozval! Chlapec vybehol z izby, otvoril a vrátil sa bledý ako stena. „Vonku stojí ten veľký čierny kôň,“ zašepkal.

„Sem s ním!“ zavelil strýko Pinč a synovec dovolil zvieraťu vstúpiť.

Sňalo si slamený klobúk a spýtalo sa: „Nevyrušujem?“

„Ani nápad!“ zvolal strýko. „Nech sa páči, posadte sa.“

„Radšej postojím,“ oznámil kôň. „Neberte to v zlom, ale my, kone, nie sme na sedenie prispôsobené.“

„Ako si prajete,“ povedal strýko. „Smiem sa vás aspoň spýtať, čomu môžeme ďakovať, že ste nás poctili vašou návštevou?“

Kôň si ich oboch rozpačito premeral vážnymi očiskami. „Hneď ste mi boli sympatickí,“ odvetil.

„Nápodobne,“ opätoval kompliment Konrád a uklonil sa. „Mimochodom, ešte stále máte chuť na kockový cukor?“ Nečakajúc na odpoveď skočil do kuchyne, priniesol do izby cukorníčku a kládol si na dlaň jednu kocku za druhou. Kôň bez prestávky zožral zhruba štvrt' kila. Potom si uľahčene vydýchol a povedal:

„Sto hrmených, bol veru najvyšší čas! Srdečná vďaka, páni. Dovoľte, aby som sa predstavil. Volám sa Negro Kabbalo! Do